Ny driven brittisk dramatik på originalspråk. Gest (Gothenburg English Speaking Theatre) är en liten skatt för västra Sverige. Måtte många utnyttja att den finns, skriver Bohusläningens recensent efter premiären på Cock.

Njutbart renskalad och driven teaterkraft

Teater

COCK
av Mike Bartlett
GEST – The Gothenburg English Speaking Theatre
Scen: Folkteatern, Göteborg, Vita scenen
Regi: George Costigan
Medverkande: Gary Whitaker, Ben Warwick, Kristina Brändén Whitaker, George Costigan
Cock vann årets Laurence Olivier Awards
GEST:s uppsättning är Skandinavienpremiär.

Om teater vore matlagning skulle man inför Göteborgs engelskspråkiga teaters (Gest) senaste produktion tala om konsten att åstadkomma en kulinarisk upplevelse av enkla rena och goda råvaror.

Cock baseras nämligen på teaterns enkla och basala grunder: ordet, rösten och kroppen. Här finns ingen scenografi, ingen rekvisita, inga effekter. Manusförfattaren Mike Bartlett vill ha det så.

Denna önskan lämnar regissör och skådespelare i ordens, samtalens och kroppsspråkens våld. Cock är uppbyggt kring ett triangeldrama, där till sist också en fjärde person ingår. De rör sig inom ett tydligt avgränsat område på det svarta scengolvet. En vit linje tecknar en kvadrat, vars yta och omkrets kan användas till att skapa och mäta ut även mentala avstånd, till att överträda gränser och till att längs linjen förflytta positioner. Det hela liknar inte sällan en boxningsmatch.

Det är ett stridsfält. M och W strider om John, sedan sju år sambo med M men under ett frigörelseförsök förälskad i W. Han kan inte bestämma sig för hos vem han vill stanna. Bit för bit i en fräsande, ringlande, fäktande, studsande dialog avslöjas komplicerade bindningar och strategier. M håller John i ett makgrepp, kopplat med satirisk överlägsenhet, med en förlösande motpol i Johns stundtals avväpnande charm. De tycks befinna sig i närmast ständig argumentation och verbal kraftmätning. När John försöker bryta den haltande obalansen i förhållandet träffar han W och blir för första gången nyfiken på en kvinna.

Han bygger framtidsdrömmar tillsammans med henne men kan inte förmå sig att lämna M. När de tre träffas för att tala ut avslöjas så småningom rädslan under M:s maktgrepp om pojkvännen.

På scenen står Gest-skådespelarna Kristina Brändén Whitaker och Gary Whitaker som W och M, medan Ben Warwick som John och George Costigan som M:s far lånats in direkt från Storbritannien. Det är en driven fyrklöver som förmår ladda röster, ord och kroppar med all den gestaltningskraft som behövs för att hålla publiken totalkoncentrerad den dryga halvannan timme spelet pågår. Gary Whitakers röst pendlar mellan hånfullhet och desperation, medan hans kropp plastiskt följer stämningsläget, vare sig han har egen svag touch av femininitet, parodierar klichén av fjollighet eller bara ger allt för att övertyga med sina ord. Ben Warwick kör händerna genom håret och låter kroppen bli gängligt vinglig i nära samspel med den sviktande självuppfattningen och Kristina Brändén Whitaker försvarar sig fräsande mot en manligt exploaterande blick samtidigt som hon är som inifrån upplyst av sin nya kärlek och sitt nya framtidshopp. Och pappa F står där på sonens sida och försöker styra händelseförloppet – vilket förstås inte är särskilt nyttigt för någons utveckling och självständighet – med en något vissnad pondus.

Gary Whitaker och Ben Warwick bollar det engelska språket i ständig snabb argumentation

Foto: Lina Ikse

Det är en stark upplevelse av skådespeleriets och ordens kraft och bevisar än en gång att det är skatt för Göteborg – och hela västra Sverige – att ha en ensemble som tar hit den bästa brittiska samtidsdramatiken och serverar den på originalspråk.

Det är bara att upprepa förhoppningen att inte minst regionens gymnasieskolor ser till att ta chansen att avnjuta anrättningen!

Marita Adamsson
0522-992 26
marita.adamsson@bohuslaningen.se